

17. decembra (utorok)

Rozjímanie na 17. decembra.
Navrhované témy sú: Pán je bližšie; Ježiš sa stáva súčasťou ľudskej rodiny; Kristus nás obohacuje.

17.12.2024

„PÁN JE BLÍZKO“[\[1\]](#). Intenzita čakania sa zvyšuje zo dňa na deň, z hodiny na hodinu. Naše srdcia sú pozorné na príchod Emanuela. Dnešné evanjelium nám ukazuje dlhú reťaz generácií, ktoré čakali na Mesiáša: od Abraháma cez Dávida až

po svätého Jozefa. My sme sa narodili oveľa neskôr, ale sme dedičmi toho istého zaslúbenia. Nie je ľahké predstaviť si pocity toľkých generácií židovského národa, ktoré čakali na prisľúbeného Mesiáša. Liturgia nám ponúka nápovedu, keď sa pozrieme na veľkosť radostného vzplanutia pri blížiacom sa príchode Ježiša: „Plesaj, nebo, a jasaj, zem“ (Iz 49, 13).

Abrahám je začiatkom tejto dlhej reťaze, prvým členom rodiny, ktorá bude trvať večne. Dôveroval Pánovi a jeho prisľub sa naplnil: „Pozri na nebo a spočítaj hviezdy, ak môžeš“ (Gn 15, 5). Boh využil jeho vernosť a vernosť mnohých ďalších, aby nám poslal svojho Syna a umožnil opätovné zblíženie Boha s ľudstvom. Naša dôstojnosť bola obnovená a pozdvihnutá na nepredstaviteľnú úroveň: „*Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým,*

ktorí ho milujú“ (1 Kor 2, 9). Naša duša je naplnená hlbokou radosťou z toho, že sme spasení, zachránení a uzdravení: „Preto s anjelmi aj archanjelmi, s trónmi a panstvami a so všetkými nebeskými zástupmi spievame chválospev na tvoju slávu a neprestajne voláme“[2].

Náš spev nemusí vždy znieť správne, ale Duch Svätý nás obklopuje svojimi „nevysloviteľnými vzdychmi“ (Rm 8, 26). Deň čo deň vidíme, ako veľmi by sme chceli byť schopní odpovedať rovnakou mierou ako Boh. Božia túžba vyjsť nám v ústrety a jej naliehavosť sa nedá vyjadriť slovami: štrnásť generácií od Abraháma po Dávida, štrnásť až po deportáciu do Babylonu a ďalších štrnásť až po Krista (porov. Mt 1, 17). Potom prichádza božské volanie na našu pomoc: „Neboj sa“. Je to sám Boh, ktorý sa v nás bude radovať a vzdávať vďaky.

VŠETCI MÁME svoj rodokmeň. Ježiš Kristus chcel mať svoj vlastný. A v Márii, jeho matke, sám Boh križuje cestu ľudstva a navždy sa s nami spája. Berie na seba potrebu nádeje celého ľudstva, všetkých čias. Vtelením Boh neodmieta nič ľudské; berie na seba príbeh každého človeka, aby každému ponúkol miesto vo večnom živote. Stvoriteľ neba a zeme chcel patriť do ľudskej rodiny.

„V betlehemskej stajni sa dotýkajú nebo a zem. Nebo nepatrí do geografie priestoru, ale do geografie srdca. A Božie srdce vo Svätej noci zostúpilo do stajne: Božia pokora je nebo. A ak vyjdeme v ústrety tejto pokore, dotkneme sa neba. Vtedy sa obnovuje aj zem“[\[3\]](#). Ako často sa nám zdá, že Boh nemôže byť tam, kde je slabosť, krehkosť alebo priemernosť. Ak sa neuspokojíme s

hriechom, ale túžime prijať pravé
dobrá života, potom Božia pokora
neodmieta stajňu nášho srdca;
prináša nebo do nášho bežného
života, do nášho domova, a to v
každej chvíli.

Tento dlhý zoznam mien prežíval po
mnohé generácie túžbu, ktorú mohlo
naplniť len betlehemské
novorodeniatko. Niektorí
pravdepodobne celkom nechápali, na
čo čakajú. Iní vo svojom zmätku
hľadali modly zdanlivo bližšie a
dostupnejšie. Tú istú túžbu po spáse
pociťujú všetci ľudia aj dnes, často
bez toho, aby ju protagonisti dokázali
vyjadriť slovami alebo jej jasne
porozumieť. Máme to šťastie, že
poznáme dobrú zvesť Vianoc,
čakáme na Ježiša a boli by sme radi,
keby sa dostala aj do toho
najnúdznejšieho srdca v poslednom
kúte zeme.

„VELEBÍME ŤA, PANE, Bože Najvyšší, ktorý si sa pre nás zbavil svojej hodnosti. Si veľký, a predsa si sa stal malým; si bohatý, a predsa si sa stal chudobným; si všemohúci, a predsa si sa stal slabý“[4]. Niekedy sa stáva, že robíme pravý opak tohto Božieho pohybu: považujeme sa za veľkých a mocných. Svätý Augustín to dobre vedel: „Ty, človek, si chcel byť Bohom a zahynul si; on, Boh, chcel byť človekom a zachránil ťa; ľudská pýcha bola taká veľká, že potrebovala božskú pokoru, aby ju vyliečila“[5].

Je to Kristus, kto nás na svojich pleciach vyzdvihuje do neba. Pýcha poskytuje veľmi pomínutelnú slávu; trvá len niekoľko minút a potom si vyberie svoju daň. Rýchlo zneisťuje a znepokojuje. Neustále potrebuje nové dôvody, aby vynikla nad ostatnými. Nikdy nedáva pokoj a nikdy neuspokojuje. Svätý Josemaría si bol vedomý tejto našej slabosti:

„Poznám osla v takom zlom stave, že keby bol v Betleheme vedľa vola, namiesto toho, aby sa pokorne klaňal Stvoriteľovi, zjedol by slamu z jaslí...“[6].

Na druhej strane, Božia láska je schopná naplniť naše srdcia tak, ako nikto iný. Keď budeme hovoriť o jeho láske, vždy budeme zaostávať. Je oveľa viac toho, čo nevieme o jeho nesmiernej láske, ako to, čo sme schopní o nej povedať. Panna Mária, ktorá, ako hovorí prefácia dnešnej svätej Omše, „ho čakala s nevýslovnou materinskou láskou“, nám v intimite modlitby prezradí tie tajomstvá, ktoré pozná z prvej ruky. Matka vždy vie gestom, pohladením vysvetliť to, čo sa nedá vyjadriť slovami.

[1] Liturgia hodín, antifona k
Invitatóriu, 17. december.

[2] Druhá adventná Prefácia.

[3] Benedikt XVI, *Homília*, 24-
XII-2007.

[4] František, *Homília*, 24-XII-2014.

[5] Svätý Augustín, *Reč* 183.

[6] Svätý Josemaría, *Poznámky*, bod
181 (25-III-1931).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/17-
decembra-utorok/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/17-decembra-utorok/) (06.08.2025)